

Ἰουδαίων, ὁ Χριστὸς καλεῖται ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν
Μελχισεδέκ καὶ οὐχὶ τοῦ Ἀαρών.

ἀλλ' ἐπιτυχέει, ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν
αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα εἰκὼν παριστᾷ πρόσωπον φαντασιῶδες,

—

Ἡ Κλέρα καὶ ὁ Καθρέπτης της.

Ὁ κάλλιστος καθρέπτης.

οοοοο

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουσιν ἐνώπιόν των κό-
ρην ἔχουσαν ἀνὰ χεῖρας καθρέπτην· ἐκ τῆς ἐκφράσεως

δὲ τοῦ προσώπου της φαίνεται, ὅτι ἀρέσκεται μεγάλως
εἰς τὴν κάλλη της!

Βεβαίως σκοπὸν δὲν ἔχω νὰ ἐπικρίνω τὴν κόρη-
ν ταύτην, διότι θεωρεῖ εἰς τὸν καθρέπτην, ἢ διότι ἀρέ-

σκεται εἰς τὸ κάλλος τῆς, ἐπειδὴ εἶναι φυσικὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον νὰ θέλῃ νὰ θεωρῇ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὸν καθρέπτην, ἄλλως τε τὸ κοράσιον εἶναι πραγματικῶς ὡραῖον· οὐδὲ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπικρίνω τὸν καθρέπτην τοῦ, διότι καὶ οὗτος φαίνεται ὡραῖος καὶ κατὰλληλος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ.

Ὁ σκοπὸς μου προσφέροντος εἰς τοὺς μικροὺς μου ἀγνώστας τὴν προκειμένην εἰκόνα εἶναι νὰ σύρω τὴν προσοχὴν των εἰς ἄλλον τινὰ καθρέπτην, πολλὴ ὡραιότερον καὶ ἀπείρως πολυτιμότερον τῶν ὑελίνων καθρεπτῶν καὶ ἀναγκαιότατον διὰ πάντα ἄνθρωπον.

Λέγω δ' ὅτι ὁ καθρέπτης οὗτος εἶναι ὡραιότερος, πολυτιμότερος καὶ ἀναγκαιότερος οἰουδήποτε ὑελίνου, διότι οὗτοι μὲν δεικνύουσι τὴν ἐξωτερικὴν μορφὴν τοῦ ἀνθρώπου—τοῦ προσώπου, καὶ ἐν γένει τοῦ σώματος, ἐκεῖνος δὲ τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον—τὸν χαρακτῆρα. Ὁ καθρέπτης οὗτος ἔχει τὴν ιδιότητα

Νὰ δεικνύῃ τὰ σφάλματα τοῦ ἀνθρώπου,—πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κάνεις ἄλλος καθρέπτης δὲν δύναται νὰ δείξῃ. Οἱ ὑελίνοι καθρέπται δεικνύουσι τὴν ὡραιότητα ἢ ἀσχημίαν τοῦ προσώπου κλπ. ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν κατὰσιν τῆς καρδίας—τί εἶναι κακὸν καὶ ἀρεπὲς εἰς τοὺς διαλογισμοὺς, τὰ αἰσθήματα, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ καθρέπτης οὗτος μᾶς λέγει περὶ τῶν ἁμαρτιῶν μας, περὶ τοῦ κακοῦ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς—μᾶς λέγει τί ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς παρ' ἡμῶν καὶ μᾶς δεικνύει τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἀρῶμεν εἰς αὐτόν.

Τὸ πῶς δύνανται νὰ τὰ διορθώσῃ,—μᾶς δεικνύει τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀκαθαρσίας τῆς ψυχῆς μας, καὶ μᾶς λέγει ποῦ νὰ διευθυνθῶμεν καὶ τί νὰ κάμωμεν, διὰ νὰ ἐξαλείψωμεν αὐτὰ καὶ καθαρισθῶμεν—μᾶς δεικνύει τὴν πηγὴν ἐκείνην τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον καθαρίζει ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Νὰ προλέγῃ τὴν τύχην τοῦ.—Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ ἄνθρωποι ἔδειξαν ἐπιθυμίαν μεγάλην νὰ γινώσκωσι τὴν τύχην των—νὰ μάθωσι τί θὰ τοὺς συμβῇ μετὰ ταῦτα, ὅθεν κατέφευγον εἰς τοὺς ἀστρολόγους καὶ μάγους, καὶ ἐπασιδοῦς, οἱ ὁποῖοι ὑπεκρίνοντο, ὅτι ἠδύναντο νὰ προεῖπωσι τὰ μέλλοντα, ἐξαπατῶντες τοιοιτοτρόπως τοὺς ἀνθρώπους· ἀκόμη δὲ καὶ σήμερον ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ τοιούτους γόγτας, οἱ ὁποῖοι ἐξαπατοῦν καὶ αὐτοὺς τοὺς χριστιανούς. Ὁ καθρέπτης οὗτος μᾶς δείχνει τί θὰ συμβῇ εἰς ἡμᾶς ὅχι μόνον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν μέλλοντα· μᾶς λέγει, ὅτι ἂν ἀγαπῶμεν καὶ ὑπακούωμεν τὸν Θεόν, θὰ ἡμεῖς εὐτυχεῖς, ἐάν δὲ ἀμε-

λῶμεν καὶ παρακούωμεν αὐτόν, θὰ ἡμεῖς δυστυχεῖς καὶ ταλαίπωροι.

Πιστεύω, ὅτι οἱ μικροὶ μου φίλοι ἐνόησαν ἤδη ποῖος εἶναι ὁ καθρέπτης οὗτος—ὅτι εἶναι ἡ Ἀγία Γραφή—τὸ Εὐαγγέλιον· ἐάν δὲ ἐπιθυμῶσι νὰ γινώσκωσι τὸν χαρακτῆρά των, τὰ σφάλματά των καὶ τὸ πῶς νὰ διορθώσωσιν αὐτὰ, ὥς καὶ τὸν προορισμὸν των, ἅς λάβωσι καὶ ἀναγνώσωσι τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ μόνος παρὰ Θεοῦ δοθεὶς καθρέπτης τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ μεταχειρίζονται αὐτόν οἱ ἄνθρωποι ὥς κανόνα τῆς πίστεως καὶ τῶν ἔργων των καὶ οὕτω γείνωσι μακάριοι.

Ἐρχομένη τῇ; κακολογίας.

Παρουσιάσθη ποτὲ εἰς τὸν Ἅγιον Φίλιππον Νέριον κυρία τις διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ ἁμαρτήματά της, κύριον μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον ἡ ἕξις τῆς κακολογίας.

«Πίπτεις πολλάκις εἰς τὸ ἁμάρτημα τοῦτο ;» ἠρώτησεν ὁ Ἅγιος Φίλιππος.

«Μάλιστα, πάτερ, συχνότατα.»

«Τέκνον μου,» — εἶπεν ὁ Ἅγιος Φίλιππος, — «μέγα τὸ ἁμάρτημά σου, μεγαλειότερον ὅμως τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὡς κανόνα λοιπὸν σοὶ ἐπιβάλλω τὸ ἐξῆς : Πήγαινε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀγόρασον πτηνὸν νεοσφαγμένον, ἐν τῇ ὁδῷ δὲ, ἐνθ' ἐπιστρέφεις εἰς τὴν οἰκίαν σου, μάδα αὐτὸ, ρίπτουσα τὰ πτερὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τοῦτο δὲ ἀφοῦ ἐκτελέσῃς, ἐπιστρέψον πάλιν πρὸς ἐμέ.»

Ἡ κυρία καὶ τοι θαυμάζουσα πολὺ διὰ τὴν παράξενον ταύτην ποινὴν, ὑπήκουσεν ὅμως. Ἐντὸς ὀλίγου δὲ ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Ἅγιον Φίλιππον, καὶ τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν τοῦ.

«Ἐχει καλῶς,» εἶπεν ὁ ἅγιος πατήρ, ἐξετέλεσας καλῶς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ κανόνος σου· ἐκτέλεσον τώρα καὶ τὸ δεύτερον, καὶ οὐδέποτε πλέον θέλεις ὑποπέσει εἰς τὸ ἁμάρτημα ἐκεῖνο τῆς κακολογίας. Ἐπίστρεψον τώρα εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ τῆς ὁδοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἤλθες, καὶ σύναξον ἀνὰ ἐν ὅλα τὰ πτερὰ, τὰ ὁποῖα ἐσχόρπισας κατ' ὁδόν.»

— «Ἀλλὰ πάτερ,» ἐξεφώνησεν ἡ δυστυχὴς κυρία, — «τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, διότι ἔρριψα τὰ πτερὰ ὅπως ἔτυχε, ὁ δὲ ἄνεμος· ἔπαιρνε καὶ ἐσχόρπιζεν αὐτὰ εἰς πᾶσαν διεύθυνσιν. Πῶς δύναμαι νὰ συναξῶ αὐτὰ πάλιν ;»

— «Ἄ, τέκνον μου,» ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος Φίλιππος, «τὸ αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὰς κακολογίας, τὰς ὁποίας διέδωκας παντοῦ. Καὶ ταύτας ἐσχόρπισεν ὁ ἄνεμος εἰς πᾶσαν διεύθυνσιν, ὥστε τώρα, ἂν καὶ θέλῃς νὰ ἀνα-